

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ GORDON REYNOLDS

'Ο χειρούργος Φρέντνυ Μοργάν

φίλες μου κι' ή γνωστές μου μὲ ξήλευναν.

Δέν είχα άγαπησει ποτέ μον... "Εφθασα σε ήλικια 23 χρόνων, φλερτάρωντας μὲ άδιαφορία, άπειραχτη ἀπό κάθε σοβαρό αἰσθημα διασκεδάζοντας, και ρουγώντας ἀσχροτασι τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς..."

Μά ή μοιραί και γιά μένα ώρα, ἔφτασε...

Μιά βραδιά, σὲ κάριο φιλικὸ σαλόνι, μού σύντησαν τὸν νεα-

φδ χειρουργό ιατρὸ Φρέντνυ Μοργάνο!...

Γιά πρώτη φορά τὸν ἔβλεπα καὶ μ' ἔβλεπε... 'Αλλά ή μόιοια συμπιέσεια ποιηθήσεις τῆς ψυχῆς μας, στηρίξεις βαθειά κι' ἀστρα-

πιασιά... Τὸ αἰσθημά μας, γρήγορο κι' ἐκτενύσθικὸ σῶν ἀστραπή,

ἔδεος ἀμοιβαί και γιά πάντα τῆς ὑπάρξεως μας...

Πώσας νὰ τὸ παραστήσου μὲ λόγια;... "Ας προσπαθήσω ώστόσο:

εννοιώσα τὴν ψυχὴ μου σῶν ἕνα μπουμουτάκι, τὸ όποιο ἀνοίγει μὲ

μιᾶς κάτω ἀπό ἓν φλογερὸ ἐκμηδιωτικὸ πλιό!

Χόρεψα μὲ λόγιας κι' ἀποκλειστικά, μὲ τὸν Φρέντνυ... Δέν ἔλει-

ψε ἀπ' τὸ πλάι μου δῆλη τὴ βραδιά, κι' ἔνω πάλι δὲν ἔλειψα ἀπό

κοντά του... Ρουφούσαμε ὅ ἔνας τὴν ὑπαρξεῖ καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ ἄλ-

λού μὲ δίψα και μὲ πρωτοδοκιμασία λαχτάρα...

Καὶ κατὰ τὸ μεσάνυχτο ἀπίλεισον, μὲ σύντηση στὴν μηνηστή

του Κορίννα 'Αμπεργαθν, ή δούλια μούλις τὴ στιγμὴ ἔκεινη ἥρθε,

κι' ή δούλια ἥταν μιὰ ἀπ' τις... καλύτερες φίλες μου!!

Τὶ νηνοίωσα, θεραπεύοντας, κι' θεραπεύοντας...

"Εννοιώσα κατὶ σὰν ἀπόλυτη ἐκμηδηνός τοῦ ἑαυτοῦ μου, εννοι-

ωσα μιὰ πίκρα ἀγλόνατη ἔνα σκοτάδι ἀδάντινο... Κι' ἔνω ἡ

δεξιάς σου νὰ ἔξακολουθούσθως τὸ πρωΐ, ἔγω ἀρρωστη, χλωμὸ ἀπό

τὸν πονοκέφαλο, πήρο τὸν πατέρα μου και πήγαμε στὸ μέγαρο μας!"

Δὴ ἡδεῖα πειά νὰ τὸν ἔσαν-

δῶ... Μόν φανάντας σὰν προ-

δοσία... ή διαγωγὴ αὐτὴ, τοῦ Φρέντνυ!... 'Ακοις ἐκεὶ νά είνε

ἀρρωστασιασμένος, και μάλιστα

μὲ τὴ φίλη μου Κορίννα, κι' δύως

νὰ φλερτάρῃ τόσες ώρες μαζῆ

μου ;

"Ωστόσο, πονούσε γιὰ μένα ὁ

κανύμενος μου δ' Φρέντνυ!... "Αν

ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν τὴν

κεραυνοβόλος, τὸ ίδιο συνέβαι-

νε ἀκριβῶς και στὴν ἀγάπη του

γιὰ μένα!..."

Μὲ ἀπόζητούσε, μὲ τὸν ἀπό-

φευγε... Πονούσα, και πονούσε,

μὲ τὸν ἀπόφευγα... Μαρτύριο

ἥταν ἡ ζοὴ και γιὰ τοὺς δύο

μας... Κι' ή ἀνύποτη φίλη μου

Κορίννα, ή δούλια ἀποκεπτότα-

πότε ἔκεινον και πότε ἔμενε,

παράστεκε στὸ φρυγικὸ μαρτύριο

μας δίχως καθόλου νὰ τὸ νοι-

θη;

Μιὰ μέρα πήρα μιὰ ἀπόφασι

τρελλή, θέλοντας νὰ δώσω ἔνα

τέρμα στὰ ἀβάστατα βασανά

μου : Ντύηκα νοσοκόμος, στὸ

ὅποιο ἥταν ἐσωτερικὸς χει-

ρουργός δ' ἀγαπημένος μου.

Ἄχ, δtan πρωταντικυρτήκαμε

στὸν προθάλαμο τοῦ χειρουργε-

ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΗΣΕΙ...

(Ἐξομολόγησις μιᾶς καταδίκου)

Λέγομαι Λίλιαν Πάρνελ .. 'Ο πατέρας μου, πλουσιώτατος ἐργοστασιάρχης αὐτοκινήτου τοῦ Σικάγου, μὲ ὑπεραγαπούσον γιατὶ ἥμουν ἡ μονάχη μητέρη του. Καὶ μετά τὸν πρόωρο δάναο τῆς μητέρας μου, αὐτὸς μὲ εἰλη ἀναδέφει μὲ ἀφάντηση στηργῆ...

'Ημουν τὸ χαϊδεμένον παιδί τῆς τύχης: 'Ωραιοτάτη, χαριτόβιστη και μὲ προτίμη κολοσσαία. Οι νέοι μὲ τριγμούς, οι παῖδες ἡ μελισσούσες τὰ ἄνθη, κι' ἡ

ου!... Κυτταχτήκαμε μὲ ἀνέκφραστη δίψα... 'Η καρδιά μου χειρόπησε φίασι, ἐντονα, ὀδυνηρά, μολις τὸ φλογερὸ τοῦ βλέμματος στὰ μάτια μου...

Δὲν ἔδειξε καμιαὶ ἑκπληκτὴ διάγαπημένος μου, ποὺ μ' εἶδε τόσο ἀπορρόφηκα μπροστά του, και μάλιστα ντυμένη μὲ τὴν κατάλευκη στολὴ τῆς νοσοκόμων. 'Η γεμάτη ἀπὸ λατρεία και λαχτάρα ματιά μου, τοῦ τὰ ἔσηγησε δλα!

— Λίλιαν!

— Φρέντνυ! Κι' θέστερα ἀπ' τὶς δύο αὐτὲς κραυγές μας, ἀγκαλιασθήκαμε παράφρασι, και φιλητήκαμε διψασμένα... Μιὰ μάριβαία τρέλλα φάνηκε διψασμένη... Μιὰ μάριβαία τρέλλα φάνηκε διψασμένη...

Καὶ μεταναστεύουσαν νὰ χαλαρώσουν τὸ παράφρασο τὸν παρόστω τοὺς αἰώνιας λατρείας μᾶς ἔδεσε γιὰ πάντα...

Καὶ ἔμεινα νοσοκόμος, γιὰ νὰ τὸν ἔχω διαφράκως κοντά μου!...

Πρωτογενεύτηκαμε τὴ γλύκα τοῦ φιλιοῦ, η ψυχές μας καρνινήσαν ἀπὸ τὸ γλυπτόποδτο δισκοπόδτη τῆς ἀγάπης, κι' εἶνας βούρδος δοκὸς αἰώνιας λατρείας μᾶς ἔδεσε γιὰ πάντα...

Καὶ ἔμεινα νοσοκόμος, γιὰ νὰ τὸν ἔχω διαφράκως κοντά μου!...

— Ή εβδόμαδες, οἱ μῆνες, κυλούσαν τρισευτυχισμένοι... Μὲ χλιες προφράσαι, ἔκρυβα ἀπ' τὸν πατέρα μου τὶς πολύωρες ἀπονοίες μου ἀπὸ τὸ πτίπον... Τόσο φανερά δύος ἔλαμψε ἡ εινυχία στὸν πρόσωπο μου, ὅπετε δικάδης μου πατέρας — ἀποφραγμένος κιώλας ἀπ' τὶς πολλές τους ἀσχολίες — δὲν ἀνησυχούσε καθόλου γιὰ λογαριασμὸ μου...

Κι' ἔγω;... 'Έγώ χαριζόμονας τὴν ώμορφη ζωὴ μου, και συμφρανόμονας πιστὰ μὲ τὴν ἔξης στοιχία του ἀγαπημένου μου :

— Γλυκιά μου Λίλιαν, δύο χάρες ἔχω νὰ σου ζητήσω!... Πρώτα, νὰ μὴν παρεντήσουσαν καθόλου στὶς ἔγγειοτήσεις ποὺ κάνω, γιατὶ μὲ ταράζει τόσο βαθειά ἡ λατρεία παρούσα σου, ὃντας κυνουρεύουσαν οι ἀσθενεῖς μου!... Κι' θέστερα, πρόσεξε μήπος αἰτιληφθῆ τὶς σχέσεις μας ή Κορίννα. Θὰ προσπαθήσω μὲ τρόπο νὰ διαλύωσα τὸν σχέσεων μας!

Μά, δυστυχός γιὰ τὴν ἀγάπη μας, δυστυχός καὶ γιὰ τοὺς δύο μας, εἴτε νὰ λατρεύη κι' ή Κορίννα τὸν μηνοτήρα της!... Ζητούντων λοιπούς, διαδέμονας καθέματος γυναικά που ἀματέρια, δράχεις νὰ μᾶς ὑπονήψεται. Μυρίστηκε καποία πανίσχυρο ἀντίζηλο στὴ μέση, η δύστυχη φίλη μου... Κι' ἀποφάσισε πιὸ παραδοκούσθη κρυψών μας!

— Ω, σὰν βεβαιώθηκε επιτέλους καποία ήμέρα, διτὶ διπόνηστης της στὴν καρδιά του!

Φράβας ἀπὸ λόσσα, μᾶλλυνταράχτηκε κι' ἀπ' τὸν πόνο της. Η φωνὴ Κορίννα!... 'Ησθε μάρες στὸ νοσοκομεῖο—ήταν πρωΐ, ἔνα πρωΐ μαυρὸ και μοιραί και γιὰ τοὺς τρεῖς μας...—και ζήτησε ἐπίμονα νὰ μού μιλήση...

— Άποφρό μῆπος ἀποκαλυπτικό στὸ προσωπικό τοῦ νοσοκομείου, ποιὰ ήμουν πραγματικῶν, και θέλοντας ἐπίστησης νὰ προλάβω τὴν ἑκπληκτὴ σκανδάλου, δέχτηκα νὰ τὴν δῷ... Μὲ περίμενε, κατάλογη και δακρυσμένη. στὸ εχάλλη τῆς αναμονῆς... Μουδιασμένη, και μὲ καποία ἀρρώστηση τύπου μασ, κάπησα πλᾶτη τῆς στὸν καναπέ, μήνη τολμώντας νὰ τὴν κυττάξω στὰ μάτια...

— Λίλιαν! τραβίσας ἡ δυνυτική μηνοτήρα της φίλη!.. Λίλιαν μου, γιατὶ μὲ τόκαμες αὐτό;

Μουρμούρισα, σὰν ξεψυχισμένη :

— Κορίννα, ή μοίρα μας φταίνει...

Μήπος τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες;... Νά, ήταν κάτι τὸ άνικητο, τὸ βάσκανο, τὸ κυριαρχικό, αὐτὸς ποὺ μὲ δένει μὲ τὸν Φρέντνυ... Α' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γνωρίστηκαμε, ἀγαπημένοις καταρράκτησαμε παραφρό... Ούτε και δοκιμάσαμε κάνω τὴν τινδένωντας ἀπ' τὶς ψυχές μας, τὴ βασανεύεια ποὺ τὶς δέσμευε...

— Ήταν τόσο πανίσχυρο τὸ αἰσθητό... (Η συνέχεια είει τὴν σελ. 2019)

'Η Κορίννα 'Αμπεργαθν

'Η Λίλιαν Πάρνελ

(Η φωτογραφία αὐτή, τὴν δύοια πήγε, χάριν ἀστειότητος και ἡμέρα, μιὰ νοσοκόμος φίλη τῆς Λίλιαν, στοίχησε τὴ φυλάκισι τῆς φοίτης αὐτού, η οποίας διέσωσε τὴν δύοντας μετά τὸν κανούγησον, γιατὶ ἀποδέχτηκαν ἐσταθμούς της μὲ τὸν κανούγησον.)

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2005)

Πόσο είχε μικρύνει δεξαφια ή ζωή και τών δύο, κάθε φορά πόσο απαντώντας με τό Φώτο, δέν είχαν τίποτε άλλο νά είπονται, παρά νά ωμοδύνται τό Σούλι, τίς δοξασμένες μέρες τών πολέμων, τίς μάχες και τά κατορθώματά τους. Μ' αύτη τή θύμηση πασχίζανε νά θρέψουνε καὶ τήν άγαπή τους...

Μά πόσο γλήγορα δράχισαν νά εξεθρόσασαν κι' αὐτές ή δαμανήσεις! 'Η μικρές, καθημερινές φωνήδες τής ζωής, πλημμυρίζανε τό εινε τους καὶ τό κουκούλωναν. 'Η άγαπή τους δέν είχε οιδίσει' μά ήταν πολύ διαφορική τώρα. 'Ήταν πειά μιά τρυφεράδα, μιά άναγκη νά βασταχθῇ δ' ένας αὐτὸς άλλον, για νά μπορέσουν νά περάσουν μαζί, τίς δύσκολες τούτες μέρες τής μεριέρας. Μοιάζανε μ' έλατα περήφανα τοῦ βουνοῦ ξερρύζωμένα, διποριγμένα στό δρόμο τής πολιτείας, για νά νοσταλγούνε τά χιονισμένα βράχια, κρεμάμενα νερά, τό χρυσό πέταγμα τών άετων, και τό Βουνήσιο άέροι. Καὶ νά μαρανώνται σιγά-σιγά. 'Η Χάιδων άναμετρούσε μέ τόν λογισμό της, δηλη τήν λοτορία τό δόξας και τό δάφνισμο, τής άγαπής της με τό Φώτο. Καταβάθμινε τό κακό που είχε κάνει και στή πατρίδα του καὶ σ' αὐτήν. Μά ή πλατεία καρδιά τής τάχει συχωρέσει και τά δυο. 'Όμως αὐτό πού δέ μπορούσε νά βαστάξῃ μὲ κανένα τρόπο, ήταν ή μικρότητα, τής τωρινής ζωής της. 'Έλυαν δεπτά τόν καυόμι της. Μὲ τρομάρα είδε μιά μέρα μέσος ο' έναν καθερέπτακι που τής χάρσες μιά. Κερκυραία δράχνισσα, τή χλωμή μορφή της. Τί δέρμα της πανιασμένο, μαραζώμενό. 'Η πρώτες μεγάλες ζαρούκλες δράχισαν νά χαράκωνται στό πρόσωπό της και μοναχά τά ματία της, φλογερά, φωτεινά, διατηρούσαν αδόκα τή παληά ώμορφιά τους. Πολύ συχνά δ' Φώτος τήν ξύρισκε νά κλαίη. Μιά μέρα του είπε:

— Θάδινα τή ζωή μου, νά συμγάμει μάλλη μιά φορά, μέσα στίς φλόγες τοῦ πολέμου!

'Η εύκαιρια παρουσιάστηκε. Ξένοι τούς στρατολόγησαν για πόλεμο στήν Ιταλία. 'Η Χάιδω τό μετάνοωσε πικρά πού δικολούθησε τό Φώτο σ' αὐτή τήν έκτρατα:

— Τί βαρεία πούνε τ' δρματα, δ' αν πολεμάτη κανένας γιαλένες έννοιες!

'Η Ιταλία δεν ήτανε τό Σούλι. 'Η Χάιδω πολεμούσε άνδρεχτα. Γύρισαν γλήγορα στή Κέρκυρα.

Κι' ή παλιά στενόχωρη ζωή ξανάρχεις πάλι.

Μέρα μὲ τήν ήμερα έκθρωριας ή άγαπή της γιά τόν Φώτο, ώσπου γίνηκε κι' αὐτή μιά θύμηση—μιά θύμηση μαρκυρή σάν τό δάφνισμένο Σούλι.

ΤΕΛΟΣ

“ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΗΣΕ”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2012)

μά μας, διστε ύποταχτήματα τυφλά σ' αὐτό!

Τά λόγια μου δυνάμωσαν τόν πόνο τής απηχήσεως φίλης μου, και τήν επερρλανάν... 'Εκλαψε... 'Ικέτευσε... Μού φιλούσε τά χέρια και τά γόνατα... Κι' έγω έπιστης πονούσα δύως κι' έκεινη, υπόφερα μαζί της, άγωνιστης μαζί της... Τί νάνκανα, δυως;

— Τόν λατρεύων! τής απάντωσα σάν αύτόματο, σάν υπνοβάτης. Τόν λατρεύων και μὲ λατρεύειν!... Τί μικροφόρεις έμεις, μηδές στή θέληση τής μαρίας;

'Η Κορίννα έγινε έξω φρενών, τότε... 'Αγρίευσε... Απειλήσε... Τά μάτια της απτραγανά από τό μίσος. Μά έγω έξακολουθούσα νά μένω στήν μουδάσιμην...

— Φρέντεν! τήν άκοντα σὲ μιά στιγμή, νά ξεφωνίει σπαραγκιά.

Σκιρέστασα σάν νά ξυπνούσα, και είδα τήν φίλη μου νά τρέχη πρός τήν πόρτα, στό κατώφλι τής δοκίας στεκόταν δ' άγαπημένος μου κατάλλωμος! Μόλις είχε φθῆ αὐτό τό σπίτι του, γιά κάπια εγχείσιοι...

— Σωπή, άγαπητή μου... 'Ησυχιά! φιθύρισε δ' Φρέντεν, καθησυχάζοντας τήν έξαλλη κι' έτοιμη νά συδράστη μηνήση του. Θά σου έξηγήσω!

Και πέσοντας τήν αύτό τό χέρι, τήν ωδήγησε στό γειτονικό με τήν αύδουνα τά υποχρεωγούντων γρατείσ του, περγνόντας την από έναν ιδιαίτερο, μικρόν, και σκοτεινό διάδρομο... · · · · ·

Χλωμή αύτή τή ζήλεια μου, γεμάτη από άμυφιβολίες κι' όπωψιες γιά τήν άγαπή του Φρέντεν σὲ μένα, πείσμωσα κι' έψυχης άμεσως αύτή τό νοσοκομείο...

Τάν έπονέμην όμως, άνατριχιασμένη, διάβασα στίς έφημεριδές, διά τό Φρέντεν συνελήφθη ώς δολοφόνος τής μηνητής του: Τήν ωδήγησε μὲ τρόπο στό χειρουργείο, τήν έκοψε αστραπαίσαι και μὲ τή χνή τό λαρυγγή μ' έναν νοστέρο, κι' 'ντετρεύ τήν έρριξε σ' έναν λουτήρα... γιά νά ξέσαφνηση τό πάθωμα της με γιντικό δέξη!!

Και τή μεπεδομένη ήμέρα, συνελήφθην κι' έγω αύτή τήν άστυνομία, ώς... ήθικές αυτούργας τούς έγκλημάτος!

Καταδικάστηκα σε πεντατή φυλακισι, ένω δ' Φρέντεν μου, δέξαστος Φρέντεν μου, έψηψήσε μαρτυρικά άπανω στήν ήλεκτρική

“Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1999)

· Ήστοδό γύρισε πρώτα πρός τό Λεφόδ και τοῦ είπε:

— Καλησπέρα σας, κύριε.. Καθήστε, σάς παρακαλῶ..

— Έπειτα ωρίτσε τόν πατέρα της μὲ άνησυχία έντελως μητρική:

— Έργας, πατέρα, έπιπλο.

— Επειτα τόν έδωσε ένα φίλια στοργικό κ' ένα άλλο για λογαριασμό τού μικρού άδελφουν της πού είχε άποκοινηθῆ λυπημένος γιατί δέν είχε μπορέσει νά εύηη ηθη τό πατέρα του..

· Ο Νευπόδιού είχε καθήσει κι' έδειχνε μὲ τη μαραρία του έκφραστη χάρα του γιατί είχε ξαναβεβηδε στό σπίτι του. 'Απέναντι του, ο Λεφόδ εδίνε μερικές έγγησεις στή «νοικοκυρούλα»:

— Δεσποινίς, τής έλεγε, μικρή άποψην άταξία ορέιται σε μιά παράδοση τού υπουργείου, από τήν οποία δεν μπορεῖ νά ξερίγη κανένας.

· Ήστοδό, κάποια συγχένη πούντη πού έννοιασε βαθεία, τόν έκανε νά μπερδεθεί τά λόγια του: Όλη αὐτή η οικογενειακή έρημητή έναντι της ζωής της και τή άνθεση στήν έρημητή έναντι της ζωής της.

· Ήστοδό για τή «νοικοκυρούλα» μαγεύολος χωρίς μηνσικασία, κι' απάντηση στόν Λεφόδ:

— Αρού, κύριε, εδώ πατέρας ή παμάδος τού πούντης σας,

· Καθώς μιλούσε δέ, μὲ διαχριτικότητα, συγχρόνως περιπούστων τόν πατέρα της: ταχτοποίησε τά ρούχα του, τόν έδωσε ένα φίλια στή μικρούλα στήν πατέρα της.

· Τότε ένα συναίσθημα πούντη έμοιαζε μὲ ζήλεια κυριεύει τό Λεφόδ.

· Έβλεπε τήν ευτυχία, τήν γαλήνη, τήν τάξη, τή σοργή τής οίκογενειακής ζωής νά βασιλεύει έκεις μέσα στή μικρούλα έκεινή «νοικοκυρούλα».

· Η «νοικοκυρούλα» τόν συιτώδεις κατόπιν τών άστων γιατί νά βασιλεύει τό Λεφόδ φεβρ.

· Συγχρόνως, κύριε, τού έλεγε, ή τού έστη σας είνε τραγηρήνη έξω κι' όπαρει κίνδυνος νά σας πέση τό ποτορόλη... 'Εδω όπαρει ένα σκαλόπατά... Στή γονιά τού δρόμου σταθμεύει ένα λεφορέο... Είνε τό τελευταίο... Αύτο θά πάρετε για νά γυρίσετε στό σπίτι σας...

· Όταν ή πόρτα ξανάλειπε πίσω του, ο διαβόλο-Λεφόδ, έννοιασε τόν εαύτον τού δυστυχισμένο. Πόσο θάθελε κι' αὐτός νάγι μάτιά τόν LEON RAPIE

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1978)

ΔΚΟΥΣΤΗΚΕ:

— Οχι, Λαμουρέ!... Οχι... Φάλτοσ!... Φάλτοσ!

· Αδότην μιά καταστροφή, γιατί μὲ τή διακοπή δύοι οι μουσικοί τού έχασαν. 'Ο Λαμουρέ έγινε κατακόκινος αύτή τήν διογκή του, σταμάτησε τόν μουσικούς και γυρίζοντας πρός τό μέρος που είχε άκουστη ή φωνή, ούρλιαξε:

— Α.. 'Ωστε όπαρχουν κλέφτες έδω μέσα; Μὲ πιό δικαίωμα που μέρη μέσα αύτός δ' άνθρωπος;

· Ο Σαίν-Σάνς—γιατί αύτός είχε κάνει τή διακοπή—θέλησε κάτι νά τού διαπαντήση, μά Λαμουρέ έξακολούθησε μὲ τόν ίδιο θυμωμένο τόν:

— Δέν θά έξακολουθήσε δύο δ' άνθρωποις αύτός διάθετος, πέταξε τόν έξω, γιατί αύλλοις ή δοκιμή σταμάταιει κι' ή παράστασης δέν θά γίνη...

· Ο Σαίν-Σάνς, θέλοντας και μή τότε, άναγκαστηκε νά πάρει θυμόθραστη στην παρθητή. Μά έβηγε ίκανοποιημένος, γιατί είχε κάνει πάλι τά δικά του!

· Παρ' άλι αύτά, δ' Σαίν Σαίς στήν ίδιωτική του ζωή ήταν ένας δνθρωπός λαμπρός μὲ μεγάλη καρδιά, ένας δνθρωπός που συμπονούσε τούς δλάλους κ' έκανε διπορίους για νά τούς βοηθήσῃ.

· Πιστέψετε έμενα πού τόν γνώρισα.

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1985)

κι' ζηχισε νά τόν φιλή, νά τόν φιλή ξεφονίζοντας.

— Αγάπη μου!.. Αγάπη μου!.. Πόσο άγαπη!.. Τί κι ακαλά πούντης στέλεχη τό πιάνο! Τρύπωσα μέσα και νάμια!.. Πές μουμέ θέλεις κοντά σου, άναπτημένο μουν. Κοντά σου και γιά πάνεα;

— Ο νεαρός καλλιτέχης δέν μπορούσε νά άρθρωση λέξη αύτή τήν συγκίνηση του. Αν τήν ήθελε!.. Ακούς μάν την ήθελε!.. Κι' άγκαλιάζοντας την τρελά κόλλησε τά γείλη του στά κείλη της κι' άρχισε νά πίνη, νά πίνη, νά διψασμένα τό νέκταρο τού πιό άπαιτητικού έφωτος!..

καρέκλα...

· Έγκλημάτησε για μένα... Από άγγελος καλλονής και καλωσύνης που ήταν πριν ο Φρέντεν μου, ή λατρεία του για μένη τόν έκανε σατανά και δολοφόνο!

· Τόν συγχωρώ, γιατί μὲ άγαπησε πολύ..

· Ας τόν συγχωρήση κι' ο 'Ανωτάτος Κριτής!